

Tornar a ser valents

Si diem que el nostre món és el món, ens ho hem de creure. Això vol dir que entomem els problemes del món com si fossin els nostres, perquè de fet ho són. Amb aquesta mentalitat Catalunya se n'ha de sortir. No ens en sortirem renunciant a admetre que els problemes que afecten Occident són els nostres, amb l'excusa que tot el mal que patim ens arriba de ponent. Tan sols ens podrem enfrontar al plet espanyol amb possibilitats de guanyar si aconseguim plantejar la batalla a casa pels cinc problemes que afecten el món occidental: la globalització, la crisi del sistema financer, la revolució tecnològica i productiva, el xoc energètic i el dèficit crònic de l'estat del benestar.

Cert que per a cadascun dels grans problemes assenyalats hi trobarem una branca espanyola: ens globalitzariem millor sense el peatge de les infraestructures dominades per Madrid; el nostre sistema financer seria més sòlid sense la persecució sistemàtica que ha patit des de fa més de cent anys; hauriem encarat millor la revolució tecnològica i productiva amb unes polítiques industrials espanyoles que haguessin afavorit la generació sòlida i no especulativa de riquesa; ens aproximariem millor a la solució del problema energètic alliberant-nos de la tutela espanyola en matèria de fonts d'energia, i no cal dir-ho, el nostre sistema de benestar estaria garantit sense el colonialisme fiscal a què estem sotmesos.

Bé, ja està dit. Ara, ens hi hem d'aturar? Jo penso que no. Coneixem la font de tant de patiment, la majoria de polítics, d'acadèmics, de professionals del país en som conscients, i el que hem de fer és actuar en conseqüència cadascú des del nostre front. El que no podem fer és paraitzar-nos, perplexos davant dels esdeveniments. Perquè, de fet, això és el que s'espera de nosaltres: que ens

ANTONI VIVES

POLÍTIC I ESCRIPTOR

empantaneguem concentrant els esforços en una batalla que no podem guanyar si no va acompanyada d'un procés de generació d'un model de societat nou i viable per al conjunt d'Occident. I nosaltres els catalans ho sabem fer, i ho podríem fer si ens hi posem. Tan sols cal recuperar el coratge, la vitalitat, la seriositat, el rigor, la disciplina i la força d'esperit que van fer del nostre racó un dels pocs punts del sud d'Europa on podíem (i encara podem) parlar de tu a tu amb el nord.

Dels cinc problemes que ens afecten n'hi ha dos que combinats ens han de fer treure el nas fora de l'aigua: la revolució tecnològica combinada amb el xoc energètic. Mai com ara no ha estat possible iniciar el camí cap a la desconexió de les fonts energètiques protagonistes del boom econòmic del segle XX, totes basades en l'exploració de recursos naturals finits i situats en països hostils. La crisi de Suez de l'any 1956 va ser l'avis que Occident no va saber llegir. La potència dels Estats Units, combinada amb la geopolítica del moment protagonitza-

da per la crisi palestina i l'ascens de Nasser, no van deixar-nos veure que Occident iniciava un camí de submissió. Més endavant, la caiguda del Mur i l'obertura de l'economia xinesa al món, tan admirada però tan anti-model per a nosaltres, van xuclar la nostra capacitat productiva i d'estalvi. També la nostra moral. Finalment, els errors provocats per la piràmide de la construcció, paradigma de l'estupidesa global i de la febre d'or, ens han acabat d'ensorrar en el fang actual. Tres etapes, tres descensos a cercles cada cop més profunds de l'infern a què hem anat a parar per causa dels nostres pecats col·lectius. Ara cal trobar la nostra Beatriu, la que ens tregui de l'infern i ens condueixi, com a mínim, a un cel amb horitzons més nets.

Catalunya ha d'apostar per l'autosuficiència energètica i l'ecoeficiència com a nord productius. Si som valents i esdevenim protagonistes de la revolució verda, que ha de travessar tot el que produïm, liderarem el món. Les nostres ciutats han de tornar a fabricar: producció neta, feta als barris, amb habitatges autosuficients, generadors i acumuladors d'energia, que després distribuïrem en xarxa, alimentant els nostres vehicles elèctrics i reciclables, produïts en les nostres fàbriques especialitzades en transport privat i públic net; empreses i fàbriques farcides d'enginyers, de tècnics formats a les nostres universitats i centres de formació professional...

Podria seguir. Feu-ho vosaltres. Tireu endarrere i analitzeu què hem deixat de produir a Catalunya perquè n'hi ha d'altres que ho fan igual, més barat. Penseu en com hem abandonat la lluita i hem viscut de renda. Adoneu-vos amb mi que hi ha una visió nova per construir sense dependre de ningú, ni dels que ens tenen lligada una mà a l'esquena. I si amb una mà lligada fem el que fem, què no farem quan ens aconseguim deslligar?

Catalunya ha d'apostar per l'autosuficiència energètica. Si esdevenim protagonistes de la revolució verda, liderarem el món